

Pravá spravedlnost

Petr Jánský

Rozverný chechtot ukřičených racků, tiché skřípění pevných ráhen, pleskot a hukot hrdě vzedmutých, třícípých plachet a pravidelné povrzávání všech tří lodních stěžňů.

Nevelký, ale rychlý miralen „Zlatý šíp“ hladce klouzal po nebývale klidném azuru Vnitřního moře a přenádherný slunečný den, svítící teplem blankytně modré oblohy, ničím neprozrazoval ponourost, studenost a hrůznost místa, které bylo tajným cílem nepočtených cestujících.

„Ahóóó! Erin na obzoruuuuu!!!“

Teprve jásoť zburcované posádky vytrhl novicku Klityldu ze snivého zamyšlení. Dívčina zaslíbená Rianně Věrné šťastně vzdychla nad pomíjivou nádherou drobných vln, rozprostírajících se zdánlivě nekonečně před přídí keledorského korábu.

Jakoby mně u nohou, pomyslela si s kapičkou napůl žertovně ješitnosti a s veverčí mrštností seběhla na hlavní palubu. Její modrá kutna se tu jen kmitla a štíhloučké prstíky už klepaly na krajní dveře záďového kastelu.

„Strýčku Erchlebe! Strýčku Erchlebe! Erin! Hlídka ohlásila Erin! Chtěl's, abych tě vzbudila! Strýčku!“ Klitylda klepala čím dál důrazněji, a protože jediná nedůstojnická kajuta lodní zádi zůstávala zatvrzele tichá, odvážíla se vzít za kliku. Nízká komora, setmělá zastřením jediného okna, jí vydechla do tváře dusným horkem těžkého vzduchu. Kněžka spolkla záchvěv vrozeného strachu a vkročila do úzké prostory. Na pevně přibitém lůžku zde napůl seděl starší, dobře oblečený muž sněhobílých vlasů s nepřítomně prázdným pohledem. Jeho jasně šedé oči se nevidoucně upíraly kamsi za šed' okenního závoje a zračilo se v nich takové trápení, že se Klityldě až srdce sevřelo. Ach, Rianno, proč strýček za poslední měsíc tolik zestárl, pomyslela si neter' bývalého Kujavského šerifa, zatímco nesměle zvedala ruku k jeho rameni. Není mu ani padesát a...

„Ach, Lamiusi!“ ucukla. Strýc nemluvil k ní, ji ani nepostřehl, ale v jeho zoufalém, vyprahlém a dutém hlase zazníval...pláč. Její tvrdý, silný, spravedlivý strýc - plakal.

„Lamiusi! Patrone spravedlnosti! Cos to jenom DOPUSTIL?!!!“ S posledním slovem se strýcovy dlaně prudce přirazily na proudy slz, vytrysklé na jeho sinálé líce a hlas se mu změnil. Neslýchaně změnil. Klitylda před ním utekla.

Šalupa s lodivodem dorazila za necelou hodinu a když na erinské přístavní rejdě vyhodili obě kotvy, zbývaly do soumraku ještě dobré dvě hodiny.

Klitylda se už ke strýcově kajutě neodvážila a ani nádherné moře ani překrásné město jí už náladu nespravily.

Co se to s ním stalo? potlačovala vzlyky a bezděčně poposedávala na soudku, který se jaksi ocitl na její před'ové pozorovatelně. Co si pro něj Kujavští konšelé poslali, aby navštívil svůj bývalý úřad, trápí se a je...

„Klityldo!“ Vyskočila. Strýc, opásán hodnostním mečem a zahalen pláštěm v královských barvách stál u brlení na pravoboku a rozhlížel se tak, že by dívka ochotně dala cokoli za to, aby nehledal právě ji.

„A-a-ano! Strýčku,“ přihupkala jako zajíček.

Nebýt vzteku, který z Erchleba Bodýna sálal jak z pece, radovala by se, že strýček je skoro přesně takový jako býval vždycky. Ale ten vztek tu byl.

„Nemělas mě vzbudit?!!!“

Zajíkla se.

„Ale strýčku...“

„Noo??!!!!!!“

„Ano. Měla...“

„Udělalas to?!“

„Strýčku, já...“

„Ticho!!!!“ křičel, až hřímalo, ale bystrá dívčina zřetelně rozpoznala v jeho vzteku naplněném hlase překřikovanou bolest.

Možná opravdu usnul, pomyslela si, a je rád, že jsem ho neviděla, jak...

„Ticho a hybaj pro věci! Odplouváme!“ sekl ukazovákem k boku lodi, kde se tiše pohupoval široký, šestiveslový člun. To ji doopravdy zarazilo.

„Kapitán přece říkal, že čluny pro cestující připlují až po vykládce...“

„MARŠ!!!!!!!!!!!!“

Klitylda vyběhla pro svou brašnu takovým kalupem, že na všechno ostatní zapomněla. Do lodice hupla div ne po hlavě a po veslařích se kradmo rozhlédla, až když byli dobrých tři sta provazů daleko od lodi.

...

Podivila se, že bledí svalovci v nevyšisovaných a jakoby zavlhých šatech nepřipomínají ani námořníky, ani přístavní nádeníky, a nadechla se k otázce.

„Poslyš, Eryso.“

Škubla sebou. Rodným jménem ji strýc neoslovoval jen tak.

„Ano, strýčku?“

„Dětmír,... chci říct, tvůj otec, otec tě se mnou neposlal proto, aby ses v Erinu vzdělávala. On chtěl, aby na jeho poblázněného bratra někdo dohlédl. Někdo z rodiny, kdo se za něj bude moci zaručit, až úplně...“ vzdychl, „zešílí.“

Sklopila hlavu. Neměla co říct a strýc se ani na nic neptal. A tehdy si všimla:

„Strýčku! Ty - ty máš - pečeti mošnu!“ ukázala na malé zavazadlo, ukrývající zpravidla jen nejdůvěrnější dokumenty.

„Co-cože? Ach ano, děvenko. Mám mošnu.“

Zmateně se rozhlédla.

„My - my neplujeme...? My neplujeme do přístavu!“

„Ne, holčičko. Neplujeme do přístavu.“ Jako zlý obr z podmořské říše se nad člunek vypínaly zdi a věže Rybiny.

Bylo to jako zlý sen.

Schodiště, brány, chodby, mříže, stráže.... Nejstrašnější, nejpříšernější žalář její vlasti byl pod ní, nad ní, kolem ní... Jako hrobka. A nic nepomáhalo, že byla se strýcem a čtyřmi dalšími říšskými úředníky města Erinu váženou návštěvou samotného náčelníka pevnosti, Likyše Držinského. Jeho prostorný a světlý úřední kabinet sice skýtal všechno pohodlí včetně podušek na každé z vysokánských židlí, to ale pro Klityldu na věci nic neměnilo.

„Jako v hrobě!!!“ klepala se zimničně mladá kněžka a usilovně strkala vyklouzlé pramínky plavých vlasů zpátky pod propocenou loktuši. Z hovoru vnímala sotva něco.

„TOHLE je věc, kterou jsem se za dobu svého úřadu *NECHTĚL* zažít,“ vzdychl kudrnatý, růžolící mužiček, připomínající ve svém krajkováném kabátci spíš perníkáře než velitele nejtvrďšího keledorského vězení.

Erinský purkmistr, šerif, hejtman a sudí očividně sdíleli tento názor navoněného tloušťka a rádoby nonšalantně odhlíželi od leštěné desky jeho psacího stolu, na které spočíval pětkrát tiše přečtený a odstrčený pečetený list ze strýcovy rozevřené mošny. Glejt tak ležel pod mosazným svícem vedle šesti navlas podobných klíčů. Klitylda si jen maně uvědomila, že ani neví, co v listině vlastně je.

„Půjdeme?“ Strýcův hlas zněl pevně, ale díky polykanému pohnutí chraptěl jako žernov na šterku.

Měšťané jen vzdychli, sáhli každý po svém klíči, strýc po listu a za šustění pestrobarevných pláštů, tmavých talárů a chrastění drátěných košil vstali. Za dveřmi už je čekal špalír halapartníků, žalárníků a dozorců.

„Bachor se holt neotevívá každý den,“ ucedil nasupeně „perníkář“ a to bylo to poslední, co dokázala Klitylda jasně vnímat.

Následný sestup po nekonečných schodištích do útrob pevnosti ji doslova zahltil fobickou hrůzou, takže vši silou vůle i vědomí musela odvracet mdloby.

Vnímat se jí zase podařilo, až když stála spolu s ostatními na kamenném dně hluboké šachty, kam museli sešplhat po přistaveném žebříku.

Kruhová podlaha mohla mít na šířku i délku deset sáhů, ale její střed, asi pětisáhový kruh, byl o dobrou píd' snížený. Byla to hladká kamenná deska, rozdělená vlasově tenkými rýhami jako rozkrájený dort na šest stejných výsečí.

Ve špici každé výseče, u samého středu kruhu, byla v kameni klíčová dírka, do které každý z přítomných úředníků vsunul svůj klíč.

„Tak do toho! Ať to máme za sebou!“ vzdychl Držinský a otočil prvním z nich. Ostatní ho postupně napodobili. Ozvalo se tiché cvaknutí a všechny výseče se po chvíli s duněním a skřípěním rozestoupily a zasunuly pod podlahu. Ukázala se nízká, ale prostorná komora, opět kruhového půdorysu. V jejích masivních stěnách vězelo deset kamenných dveří bez vizírek. Nejspodnější žalář, zvaný Bachor.

Žalárníci spustili provazový žebřík a všichni slezli dolů. Klitylda se zalykala děsem, ale když zaduněla odsouvaná deska jedněch dveří, překonala ho a pohlédla dovnitř. V nizoučké úzké kryptě, s podlahou protknutou žlábkem kanálku a dírou „krmicí“ šachty ve stropě, seděla na zkřížených nohách přízračná postava, zakrytá více špínou a olbřímím plnovousem než černavými cáry rádoby čarodějnického hábitu. Zápěstí zrudně vychrtlých paží vězela ve snýtovaných okovech řetězů, zapuštěných volnými konci do postranních zdí, takže ruce napůl visely ve věčném upažení. Snad nejhorší bylo ale to, že úplně lysá hlava této téměř mrtvoly nebyla nijak schýlená, ale tyčila se pevně nad nesvěšenými rameny. Svítivě žluté oči se navíc oduševněle a chladně upíraly přímo na Erchleba Bodýna. Klitylda ucouvla spolu se strýčkem.

„*JARAJI TAVROKU*,“ zasípěl ochraptěle Kujavský šerif. „Vrchní královský keledorský soud přezkoumal ve světle nejnovějších skutečností výsledky vyšetřování vašeho procesu a...“ zajíkl se. „Zprošťuje vás v plném rozsahu viny ve všech bodech obžaloby. Byl ...byl jste uznán nevinným a... budete propuštěn. Jste-jste-volný...“

Ticho.

Snad ani rána tisícem kladiv by nebyla horší než TO TICHŮ! Jaraj Tavrok...!!! Vytřeštěná Klitylda se třásla a třásla čím dál víc a zoufale se snažila nepohlédnout do TĚCH OČÍ, které se k ní zvolna obracely...

„Není to krásné, sestřičko?“ Ach, ten hlas byl silný, *svěží* a *MLADÝ!!!*

„Není to krásné, že tady pan důstojník obětoval celé dva aldeny svého času, aby mi oznámil něco,“ Klitylda v té záplavě vousů vycítila *ÚSMĚV*, „co já vím už třicet minut, šestnáct hodin, pět dní, tři aldeny, osm měsíců,“ oči sklouzly od ní ke vstoje zhroucenému Erchlebovi, „a *šest let*.“

NE!!!! Klityldě se převrátily neviditelné nebe a země.

Omdlela.

Vědomí se vracelo pomalu a neochotně.

„Všechno na něj ukazovalo. Všechno proti němu svědčilo!“ Strýcův hlas se otrásal vzlyky. Vysílená dívka apaticky přijala skutečnost, že to nebyl sen. Jaraj Tavrok, nejhroznější strašidlo neposlušných keledorských dětí a největší případ jejího strýce, byl osvobozen.

„Vždycky měl spojitost s obětí, vždycky byl blízko... A pak se na jeho šatech našla krev!“

Do uší jí zalehl signál šalupy, přistávající u pevnostního mola.

„Kovář dorazil.“ I Držinského hlas zastřelo pohnutí. Nebo to byl strach? Zašleštil pečetěný pergamen. Vypsal propouštěcí list, blesklo jí hlavou.

Otevřela oči. Ležela na nízkém lůžku ve velitelově kabinetu a krom jeho a strýce tu byla sama.

„Strýčku...“

Nevzhlédl. Uslzené oči uhnuly jejím pohledu a Likyš vzdychl - „Teď může podle zákona chtít...“

„Cokoli. I mou hlavu. Vy se ale nebojte, pane veliteli. Kdyby chtěl satisfakci i od dalších křivditelů, tedy i od vás, nebude to už tak zlé.“ V Bodýnově hlase zazněla trochu paradoxně úleva. Zmýlil se, ukřivdil a zaplatí. S tím se už dokáže smířit.

„Strýčku, ne!“ Dívka se na lůžku prudce posadila.

„On tě přece nezabije! Nedá tě zabít! Vždyť to by chtěl jen šílenec a on nezešile!“

„Pro bohy, Eryso! Cožpak sebeušlechtilější člověk jen tak odpustí sedm let *tohohle* žaláře?“

Zajíkla se. „Třeba nebude chtít život...“ pípala.

„Co tedy? Můj a soudcův majetek mu stejně dají jako odškodné a jestli si podle zvyku vymění moje uvěznění tady, zabijí se sám.“

„Strýčku!!!“

„To své strachování z těsných míst máš po svém dědečkovi. Mém a otcově otci. Stejně jako já!“

Zmlkla.

Seděli dlouho a mlčky.

„Strýčku?“

„Hm?“

„Jak se vlastně přišlo na to, že Jarar je nevinný?“

„Zjistilo se, že obětí bylo ve skutečnosti víc.“

„Jak?“ neutajil vlastní zvědavost velitel.

„Našly se dosud neodhalené hroby bezhlavých a pořezaných mrtvol,“ vzdychl šerif. „Navíc... Navíc teď začal pravý pachatel znovu vraždit.“

„COŽE?!?!“ vykřikli Klitylda i Likyš současně.

„Prosím, nikde o tom nemluvte! Úřady to tají a vyšetřují. Jste první lidé, kteří to ví, a....“

Za dveřmi se ozvalo řinčení kovového náčiní a dusavé kroky.

„Je tady!“ sykl Likyš. BUCH! Dveře se rozletěly a do místnosti vpadl rozježený trpasličí kolohnát v umouněné kožené zástěře a s pořádnou mošnou kovářského náčiní.

„Tož, řetazové náramkle sů od seba oddělaté, stráže vám ve službě chrápajů a chalani z veslice ať si ze mňa příště neutahujů! Prěj, že budu vypuštět věžňa! Z prázdněj kobky, co ?! HAHAHA! Nepovíte mně, kdo a čím ty půta tak zvohebál?“

„CO TO POVÍDÁŠ?!?!“ vyletěl velitel tak zprudka, že pokácel židli a listiny ze stolu se rozlétly až ke dveřím.

„Nó, co bysem pravil? Řekli mně, vyglógať věžňa z Bachora, ale když sem tam došel, všeci strážci tam zařezávali, cela byla prázdná a okove zacvaknuté do seba ! Jak sa to vůbec stalo?“

Tentokrát omdlel Držinský.

...

Nebylo horších dní nad příští aldeny. „Podle práva a zákona byl propuštěn! Není tedy uprchlík, my ho nebudeme hledat a vy jděte!“ To jim tak či onak řekl neřekl celý Erin a kalupem je vypoklonkoval i se „Zlatým šípem“. Doma to pak nebylo o moc lepší. Celičským Keledorem už hýbala novina, že „hrůzostrašný osminásobný vrah Tavrok“, největší úspěch „hrdinného Erchleba Bodýna“, byl „nevinnou obětí“ a největším omylem „zmatkujícího šerifa“ a že se určitě bude strašlivě mstít.

Dveře před nimi přirazil kdekdo a bývalí svědkové i další účastníci procesu říčeli jeden přes druhého, že byli šerifem ovlivněni, donuceni, zastrašeni...

Erchleba se nakonec zřekl i vlastní bratr Dětmír a Klitylda, která odmítla strýce v nouzi opustit, zavrhla i její svatyně.

Útulek jim nakonec paradoxně poskytla až „Stinná dvorana“, škola mágů a Učencova svatyně, kde Jaraj kdysi studoval. Zde, na dohled od Kujavských hradeb, došlo též ke všem vraždám, z nichž byl později obviněn. Žulová tvrz s několika atrií a vlastní věží dělala svému jménu čest.

Ponuré, studené chodby i šeré komnaty krutě skličovaly duši a ani téměř stálá přítomnost jejich jediného pravidelného společníka, velmistra Romína, který jim sám nabídl pohostinství, nebyla velkou útěchou. Klitylda věděla, že by měla být proslulému asketovi vděčná, ale neubránila se jisté uvolněnosti, když ho od nich alespoň někdy odváděly časté nepřístupné ceremonie a obřady. Těch však v poslední době ubylo, a tak ho teď musela strpět už od rána.

„Musel se *tam* vytríbit v arcimága, jakkoli je to nepravděpodobné. Jinak by se *odtamtud*, tedy ze sklepení, vyzdřeného nomagovým kamenem, nikdy nedostal,“ pokyvoval svou kučeravou hlavou vysoký, snědý muž a zamyšleně se popotahoval za krátký, uhlově černý knírek. Padal večer desátého dne jejich pobytu a Romín je provázel po ztichlých chodbách.

„Prý býval obstojný talent a vášnivý šachista, i když slabý,“ vzdychl unaveně Erchleb.

„Nevím. Skoro jsem ho neznal. Byl obyčejným žákem mezi obyčejnými žáky a já byl tehdy novým obřadníkem.“ Usedl do okenního výklenku a ukázal do vzdáleného konce zšeřelé chodby. „TAM se našla první oběť.“ vzdychl.

„Rajar,“ dořekl strýc.

„Rajar Tavrok, ano. Osobní žák tehdejšího velmistra,“ přikývl muž účastně.

Klitylda sebou trhla. „Jarajův...?!“

„Bratr. Dvoje. Na JEDINÝ rozdíl od něj, pravý vyvolený. A dobrý šachista. Jinak byli k nerozeznání.“

Dívčina se rozplakala.

Jako na výsměch zašustilo do jejich vzlyků pometlo. Z ohbí chodby se mátožně vystrachalo jakési oblundné individuum. Vychrtlý staroch s hrbatými zády rozkývával svůj špinavý kaftan každíčkým pajdavým krokem a křivým koštětem ometal spíš jeho umolousaný podolek než dlaždice podlahy.

„Odtud zmizel, odtud,“ skuhraly okoralé rty. „Všichni zmizeli,“ pokyvoval muž velkou, olýsalou hlavou, až zbylé prameny mastných šedých vlasů přelézaly po ramenou nahoru a dolů.

„Červaku, ZMIZNI!“ rozkřikl se vztekle velmistr, div z výklenku nevyskočil. Bodýn udiveně vzhlédl a k odchodu otočený stařec se na okamžik zahleděl na Romína.

„Nezmizím, nezmizím, já nezmizím,“ předřikával zpěvavě a s podivným úsměvem odkráčel kamsi k ambitu.

„Kdo to byl?“ otřela si Klitylda překvapeně oči.

„Sluha Malan Červak. Trochu pomatený, úplně neškodný,“ zamručel nepřítomně strýc, jako by si sám v duchu odpovídal na stejnou otázku.

Velmistr rozpojil propletené prsty.

„A můj předchůdce - cha - tedy, někdejší obřadník. Víte, býval velice schopný, ale pak jednou cosi pokazil, obřadní síň vybuchla a škola málem vyhořela. Nikdo neví, jak se to stalo, ani jakým zázrakem přežil, ale viděli jste, co se z něj pak stalo. Co z něj zbylo...“ Úkosem pohlédl na Klityldu. „Můj první úkol po tehdejší jmenování obřadníkem bylo založení nového obřadiště. Slouží dodnes. Nechcete se, velmi, velmi výjimečně, podívat?“ pozdvihl v nabídce dlaně a složitě propletl prsty.

Dívčina dlaň bezděčně zabloudila k Riannině přívěsku.

„Uvidím vaši věž?“

„Její úpatí,“ svěsil velmistr ruce. „Bývalé obřadiště bývalo právě tam a po tom neštěstí jsem našel v troskách jisté stopy... Tedy, nelze vyloučit, že ho Červak úmyslně zaprodal.“

„Rianno!!!“ Klitylda se otočila po strýci, ale ten v jakémsi zamyšlení odcházel za Červakem. „A strýček ho nepodezíral?!“

„Ale ovšem! Malan byl pro možnost zaprodanosti dlouho hlavním podezřelým i přes svou pomatenost. Nebo možná právě pro ni. Pak byl ale zavražděn tehdejší velmistr a vina padla na Jaraje.“ Romín sepal svěřené dlaně a znovu propletl prsty.

„Proč vlastně?“ přiložila Klitylda na přívěsek druhou dlaň.

„Neunesl bratrovu smrt. Obviňoval z ní každého a všechny, včetně sebe. Kolikrát se vyřítíl na Eštvena, tehdejšího velmistra, a hystericky mu vyčítal, vyhrožoval.... A nejen jemu. Celé hodiny, dny i noci ho pak ten dobrý muž musel ve své pracovně tišit a uklidňovat. Potom začalo docházet k dalším vraždám a Jaraj se začal chovat čím dál podivněji a nevyzpytatelněji. Hůř než „uzdravený“ Malan. Nakonec jsme ho s vaším strýcem našli v noc Eštvenovy vraždy v bratrově pobočnickém apartmánu a s krví na šatech.“

Romínovy ruce zpolehoučka vyjely ke stužce jakéhosi škapulíře, ukrytého hluboko v záhybech jeho hávu. Vtom Klityldou škubla myšlenka, až její dlaně pustily přívěsek.

„Myslíte, že strýčka napadlo Malana zase podezírat?!“ ohlédla se za odešlými muži.

„Kdo ví?“ ztišil nový velmistr hlas. „Nové vraždy ale vyšetřuje nový šerif... A nové oběti už nepatří k chrámu...Půjdeme se podívat na obřadiště?“

„Já...“

„Malan vašemu strýci zaručeně neublíží. Věřte mi. Pojd'te...“ ukázal. Vykročila.

„Jdeme vlastně k opravdovému jádru věci, panno, uvědomujete si to?“ Proplétali se překvapivě rozlehlým bludištěm chodeb a průchodů. Zpod nízkých kamenných klenutí dýchl syrový dech sražené vlhkosti. „Tím Ilanovým výbuchem a šílenstvím to vlastně začalo. Pak moje ustanovení, Rajarova smrt...“

Na Klityldu dolehla z té spousty zdí stíněnost, ale neprorazila podivnou zmalátnělostí, která ji, ani nevěděla jak, obestřela.

„Velmistře, kolik je nových obětí?“ Nevěděla, proč jí závan strachu přinesl tu otázku na jazyk.

„Cože? Ach, ano. Pět.“ „A tehdy jich prý bylo víc než osm...“ „Ano, deset.“

Romínovy sepalé dlaně promnuly stisknutý škapulíř.

„Pročpak se ptáte?“ „Já nevím...“

Vykročila na schodiště, klesající kamsi do podzemí. „Jako v hrobě.“ Hrůzostrašně živá vzpomínka protrhla závoj na zmámené mysli tak prudce, že to řekla nahlas. Velmistřova dlaň udeřila do pěsti zaťaté na škapulíři.

„Co to povídáte?!“

Klityldiny ruce vystřelily k jejímu přívěsku samy od sebe.

„C-cože?“ vytrhla se dívka, až odskočila o schod níž. „Co mám povídat...? Kam...kam to jdeme?!“ Dlaně se jí do přívěsku zaťaly, že jí bolest vystřelila až do mozku. A bolest vykřísila myšlenku...

„Jak víte o nových obětech??? Jak víte, kolik jich je, když nepatřily ke chrámu ?!!!“ Dívka couvla o další schod.

Přes Romínovu tvář přepluly výrazy několika pocitů. Klitylda rozpoznala zklamání, hořký sarkasmus, výsměch a nakonec jakési znechucení.

„Škoda, že při mámení více osob lze i při Pánově pomoci jen těžko lhát,“ pronesla jeho ústa hlasem, který mladá kněžka neznala. „Ušetřilo by to tolik námahy,“ posteskl si ještě proměňovaný kněz a v příštím zlomku vteřiny se po dívčině vrhnul.

Ruce napřažené jak zatínané spáry vystřelily z hlubin roucha a s vražednou prudkostí se sápany po Klityldině hrdle.

Hnána více pudem než úmyslem, vyrazila dívka proti pařátům rukama s přívěskem.

Hluboké šero příkré šachty rozčísil třaskavý záblesk modrého žaru.

„ÁÁÁÁACH!!!!“ Velmistrovo odražené tělo, ovíjené modrými hady syčivých výbojů, narazilo do stupňů schodiště s hrozivou prudkostí a odpudivým zapraščením.

Kněžka sama bohužel prudkost výšlehu neunesla. Zavravorala, na neznámém schodišti šlápla do prázdna a vzápětí už s ostrým výkřikem padala prudkým srázem kamenných schodů do jakéhosi temného sklepení.

Otřesený, ale neomráčený Romín se vydrápal na nohy, setřásl nepřátelskou energii a vyrval „škapulír“ z pláště. Amulet zřetelně pulzoval nečistým světlem a podobně jako jeho nositel odrazil modré výboje do gejzírů hasnoucích jisker.

„Tolik námahy,“ ucedil syčivě velmistr a kulhavým krokem sestupoval za Klityldou, poskvrněný talisman v pozdvížených rukách. Jeho krví podlité oči propátrávaly ustupující temnotu.

Nařikající Klitylda se zoufale pokoušela neztratit vědomí, to však bylo to jediné, co dokázala. Její zle potlučené tělo leželo na hrbolaté podlaze jakési krypty a ruce neměly sílu ani na sáhnout po utrženém přívěsku.

Sílící zář blížícího se Romínova amuletu navíc páčila do uszlzených očí a nakonec ji přinutila odvrátit tvář. Toho pohybu měla Klitylda navždy litovat. Prosvětlovanou síň naplnil výkřik čiré hrůzy. Celičkou podlahu pokrýval neuvěřitelně složitě prokreslený kruh, po jehož obvodu bylo pečlivě naaranžováno šestnáct lidských hlav. A hlava, upírající svou strnulou tvář přímo na ni byla... „STRÝČKU!!!!“ Ostrý záblesk výboje nečisté síly a praskavé zařinčení jejího zásahem roztráštěného přívěsku.

„Správně, maličká,“ sklonil přicházející muž svůj hasnoucí talisman. Jako na povel se při jeho vstupu rozžehly na stěnách visící lampy a ozářily hrůznou scénu mihotavými, fialovými plameny.

„Malan vašemu zmámenému strýci opravdu neublížil, ale za ostatní své následovníky, otroky a loutky jsem se nezaručil,“ šklebil se muž svým slonovinovým chrupem a pobaveně se kochal dívčinou hrůzou. „Ty následovníky, otroky a loutky, které už teď nepotřebuju,“ dodal samolibě a luskl prsty nad hlavou.

Jako bouře udeřil do sklepení hučivý hluk vznícení ohromného ohně, který jako ničivá záplava proletěl celičkou stavbou nad jejich hlavami. Smrtelný vřesk služebníků, učedníků, noviců, žáků a všeho živého ve „Stinné dvoraně“ byl nestvůrným doprovodem rozpoutané pohromy.

„P-p-proč?!!!“ zasípěla klečící kněžka, uvězněná mezi Romínem a okrajem zruďného kruhu.

„Právě proto, že je nepotřebuju!“ usmíval se dál velekněz. „A protože by bylo škoda, nenechat můj tehdy zastavený výbuch dojít do jeho velkolepého konce!“

Klitylda se zhroutila. Kdysi vyslechla a přečetla bezpočet příběhů, kde hrdinové padali z hradeb i věží a jen se otřepali. Ona už se bolestí a hrůzou neudržela ani na všech čtyřech. Se zaskučením se svezla zpátky na zem. Jako ve snách si uvědomila, že její oči hledí do příšerného kruhu přes jediný z podlahy trčící hrot, na kterém chyběla poslední, sedmnáctá hlava.

„Ach tak! Vy jste se ptala, proč vy a váš strýc?!“ posmíval se Romín. „No, za odměnu, že si sama leháte ke svému místu, vám to prozradím,“ sáhl s odporným úsměškem do hlubin svého šatu, odkud zpolehoučka vytáhl dlouhý, žhnoucími runami pokrytý sekáč. Klitylda si bezděčně uvědomila, že ty svítící symboly odněkud zná...

„Protože dle nejposvátnějšího textu tohoto světa ...*od vyvoleného ke spjatému a spřízněnému, jest třeba postupovati!* A vy jste spřízněná s Bodýnem, který se spojil s příběhem, který začal obětováním Rajara Vyvoleného.“ Sklonil se k ní s náhlou přezíravou věcností, jako by chtěl přiložit do krbu. Levicí jí strhl růžovou loktuši, v pravici nadhodil sekáč... a Klityldě se v paměti spojily symboly run s předneseným textem.

„Manuskript poskvrněného poznání...!!!“ Padlý velekněz sáhl po jejích vlasech...

„ŠIN!!!“

Ani její zavřisknutí nemohlo být silnější, než exploze síly v jejím nitru.

Nebylo požehnání příslušnosti k sesterstvu, nebylo magického amuletu, ale byla její upřímností čistá duše a ryzí odpor ke vší zvrácenosti.

Ani jako poraněná medvědice nad umírajícím mládětem by nepopadla zápěstí na svém spánku zuřivěji a sotva by jím trhla větší silou. Čistý, do krajnosti vybičovaný instinkt ji učinil zdatnější zápasnicí než léta cvičení.

Šokovaný Romín je hekl leknutím, když ho koleno ve volné sukni ho třísklo do pochroumané holeně, kramflek modrého střevice se mu zařal do slabin a řvoucí kněz přeletěl ležící dívku bezvadným přemetem. Vzápětí sebou jak dlouhý tak široký praštil doprostřed obětního kruhu.

Ornament na podlaze zablýskl a na odvrácené straně kruhu se s ohlušujícím třesknutím objevil schýlený kmet v okázalé róbě Učenceva zasvěcence a obřadnickou berlou v rukách.

Utržený škapulíř třeskl o okraj kruhu, upuštěný sekáč odřinčel po podlaze ke stěně.

„Nezmizím, Romíne! Nezmizím,“ usmíval se Červak a zlehka svou zářící hůl rozkřívával nad hrůzou hýkajícím zaprodancem.

„Víš, podezíral jsem tě už jako prostého kněze, Romíne,“ pokyvoval zlehka stařec, přičemž pohyby téměř pišteckými výmluvně popouštěl ve své magické zbrani zář čaromocné energie.

„Ne! Ne!“ skučel Romín a horečnatě si rukama zakrýval obličej i hrud’.

„Tím výbuchem jsi mne - uznávám - zaskočil, ale Učence ne!“ Romín zavyl, jako by ho kněz zasáhl kouzlem. Zábleskem kruhu odražená a nárazem o zeď znovu otřesená dívka začala opět pozvolna vnímat. „Ochránil mne, vzal do své říše a slíbil vrátit, jakmile se ti kterákoli tvá oběť vzepře a uchrání svou duši před zmizením.“ těkl očima po kněžce. „Zmizením, kterým sis otevíral cestu k síle jejich myslí!!!“ rozkřikl se hlasem, v němž nebylo náhle ani stopy po dosavadní měkkosti a tichosti.

„Odpusťte mi, mistře! Odpusťte!“ vyl propadlý bídník a kroutil se berli pod hrotem jako červ.

Výkřikem uklidněný stařec se pohrdavě uchechtнул. „Stejně jsi všechno jen zpackal! Text, který jsi ukradl v zapovězené knihovně, říká *...ke spjatému a strženému!* A to jsem já, stržený do tohoto příběhu!“ rozchechtal se naplno. „Ta kniha říká pravdu,“ zalykal se smíchy. „Kdybys to správně přeložil, obětoval mé tělo, dokud bylo nemohoucí, a ovládl tak jeho u Učence ukrytou mysl, byl bys TO dokázal HLUPÁČKU ROMÍNKU!!!“ prohýbal se svým triumfálním veselím plným zadostiučinění, a tak to byla Klitylda, kdo postřehl nepatrný, ale bleskový hmat Romínova náhle pevného zápěstí.

„Pozor!!!“

Pozdě. Rychleji než útočící had vyškubla dlaň Šinova vyznavače ze záňadří hávu ostrou jehlicí a bodla. Rozesmátý stařec nestačil svou berlou ani cuknout.

„Aúúúú!!!!“ Bodlo se zarylo knězi do boku až po rukojeť a naříkající stařec se zlomil v pase tak, že se jeho tvář ocitla přímo proti rozšklebenému Romínovu obličejí.

„Ten tvůj slaboch ti slíbil návrat! Ne vítězství, ty pitomý, hrbatý dědku!!!“ zařval na kmeta kudrnáč nenávistně a smýkl umírajícím starcem prudce k zemi. Snad náhodou, snad poháněn zvrhlým pudem, to provedl s morbidní přesností.

„Néééé!!!!“

Mladá Riannina kněžka se musela dívat, jak starcovo tělo padá napříč hrůzostrašným kruhem a naráží se ústy na prázdný hrot.

„FLUÁÁÁÁÁCHSSSSS!!!!!!!!!!!!“

Triumfální zavýsknutí uskakujícího šinovce i Klityldino zoufalé zaúpění bylo přehlušeno bouřlivým zasyčením chladných plamenů, které vyšlehly z celé plochy kruhu až ke stropu.

Dívka se horečnatě plazila ke schodům, ale zpozorovala, že jejich vrchol dosud sálá vyčarovaným požárem. Mezi dvěma ohni, problesklo jí navzdory strachu hlavou a málem se zasmála.

„PŘIJĎ, ŠINE, PANE POZNÁNÍ!!!!“ řičel odpadlík.

„PŘIJĎ KVŮLI MNĚ!!!! PŘIJĎ, VEDEN POSLUŠNOSTÍ KE MNĚ, JEŽ BYLA ZAPLACENA!!!!“

Klityldě tepal řev plamenů i jekot fanatika do hlavy jako mlat, ale strach se samou beznadějí jaksi rozplynul. Přivolává Šina na svět. Proto obětoval sedmnáct vybraných lidí, uvědomila si. Za každého člena Sedmnáctky jednoho. A protože ho vyznavači žádného ze Sedmnácti nedopadli a on dokončil celý rituál, splní mu teď Šin jedině, ale zato jakékoli přání, předříkávala si, co se při studiu naučila.

„PŘIJĎ!!! PŘIJĎ!!! PŘIJĎ!!!!“ říčel pomatenec a bílé plameny jako by ho poslechyly.

Jako když prsty luskne, byly rázem pryč. Po kruhu nebylo ani památky a hlavy, ještě před okamžikem jako živé, se většinou seschly na lebky nebo rozpadly na prach. Malanovo tělo bylo rovněž pryč a u Klityldiných nohou spočívala na svém hrotu jediná neshnilá hlava. Hlava jejího strýce. Teď z ní ale tekla krev. Čerstvá krev.

A nad zmizelým kruhem visel ve vzduchu plášť zchumlaný tak, že z postavy v něm nebylo vidět ani nos.

„PANÉÉÉÉÉ!!!!!!!“ zařičel šílenec a zběsile plášť z postavy strhl.

Se založenýma rukama tu sáh nad zemí, na zkřížených nohou seděl JARAK TAVROK.

„HEJCH!!!“, zajíkl se Romín, až hýkl.

Erysa – Klitylda Bodýnová s očima vytřeštěnýma strnula jako sloup.

„Nevěř tomu, Romínku,“ roztáhl mladík ruce v pitoreskní karikatuře úklony a Klitylda jen zalapala po dechu, jak neuvěřitelně připomínal nepřipomínal rybinského vězně.

Vyholené vlasy, živé žluté oči a posed ho s „tamtím“ Tavrokem nezaměnitelně spojovaly, ale po špíně nebylo ani stopy, vousy beze zbytku ustoupily usměvavé tváři a špinavé cáry nahradila róba čarodějnického velmistra.

„Nevěř tomu, že se jdu podívat na tvůj pád!“

„C-c-co??? J-j-j-jak???!!!!“ Klitylda cítila, jak Romín breptá.

„Jednoduše. Měl jsem čas přemýšlet, to je celé. Pochopil jsem, co to tu zamýšlíš a řadu hodin jsem se tím bavil! Víš proč?“ Vyjevený Romín zatěkal pohledem po podlaze a mág jen s úsměvem tleskl. Sekáč, utržený škapulíf i hroty v hlavách, to vše jedním rázem vysublimovalo do obláčků šedivé páry.

„Protože ten večer, večer bratrovy smrti, jsme spolu s ním a mistrem Eštvenem Lukyčem hráli trojitě šachy, víš? A můj bráška nás poprvé ve svém životě porazil. POPRVÉ... a jedinkrát!“

Romín uskočil, až narazil do zdi.

„NE,“ zasípěl.

„A tak jsme s mistrem mému přešťastnému bratříčkovi dovolili....“

„NE!!!“

„.....aby si na jeden večer, jeden jediný večer, TEN večer, pokryl hlavu MOJÍ ČELENKOU VYVOLENÉHO velmistra pobočníka. TOU čelenkou, která jediná mne a bratra odlišovala. JÁ JSEM RAJAJ TAVROK!!!!!!!!!!!! JÁ JSEM VYVOLENÝ! A tys rituál hned na začátku zkazil. PROTO SEDMNÁCTKA NEZASÁHLA a proto ti teď s tím starým namyšlencem štěstí přálo. A PROTO JSME TĚ S LIKYŠEM NEDOKÁZALI TENKRÁT USVĚDČIT, I KDYŽ JSEM PROTO TAK DLOUHO PŘEDSTÍRAL TO POMATENÍ, ABY ON MOHL PÁTRAT! CHE! Ani Učenec nechtěl přijít o to, co s tebou Šin udělá, až zkažený rituál dokončíš a temný patron zjistí, žeš ho chtěl ovládnout! Velmistře Romíne, já se vám klaním!“, zapitvořil se mladík, „sesedl“ ze vzduchu a otočil se k východu. Ke Klityldě.

„NÉÉÉÉÉHEHÉÉÉÉÉ!!!!“ S vřeskem šílenství, vybičovaného zoufalstvím, vyletělo Romínovo tělo vpřed, jehlicové bodlo nad hlavou – a proletělo bohorovně klidným Tavrokem, jako by to byl jen prelud. Řičící šílenec zakopl, jeho prázdné ruce o vlasek minuly Klityldu a on sebou praštil o zem tak, že zůstal ležet jako bez ducha. Zákeřnou čepel třímala náhle hmotná mládencova dlaň.

Dívka očarovane hleděla na mladého kouzelníka, kterému se ruka rozechvěla, div z ní zbraň nevyklouzla, a z jehož očí tiše skanuly první slzy.

„Bohové!“ zašeptal a ten tichý šelest hlasu vydal za tisíc polnic. „Bohové obdařeni Učencovou moudrostí! ZDE JE VRAH JARAJE TAVROKA! Mého bratříčka,“ vzlykl. „Jak jsem přísahal!“ rozplakal se. Jehlice cinkla o kámen, slzící Rajar se sesul na kolena. Přímo naproti Klityldě.

Romín se pohnul.

A TEHDY se objevil ON.

Přízračně visel ve vzduchu nad otřeseným mladíkem, před umdlelou dívkou, hrůzostrašný a děsný i při svém neškodném stařeckém vzezření. Nebo možná právě pro něj. Pro šílený lesk v lačných očích, svítících ze svrtaštlé tváře, vyzařující schopnost provést cokoli. Pro horečnatý až křečovitý třas pařátovitých rukou, pro nepřičetný škleb rozchlípených úst, čnicích nad zcuchaným vousem, povlávajícím v neexistujícím průvanu.

Šin.

„Ty.....!!!!“ zasípěly jeho okoralé rty a ruce sebou švihly směrem k ležícímu muži.

A před bývalou Rianinou kněžkou najednou klečel slzící, ale ode všeho osvobozený čarodějník Rajar Tavrok a vedle něj leželo namísto snědého hezouna monstrum, které si pamatovala z rybinského podzemí.

Klitylda na to třeštila nevěřičně oči jako uhranutá.

„ŠIN...“ došlo jí. „...dal Romínovi podobu...UPRCHLÉHO RYBINSKOH VĚZNĚ!!!“

Najednou pochopila. Najednou si uvědomila, že hluk nad její hlavou už nějakou chvíli nevydává čarovný požár, ale jakýsi sílicí šum a lomoz. Lomoz, který poznávala. „Dav!“ rozbřesko se jí najednou a vzápětí rozpoznala i halas a křik valícího se zástupu kujavských měšťanů, přivolaných požárem.

„Bijte!!! Bijte!!! Zastavte ho!!! Zastavte paliče!!! Zabte ho!!! Zabte ho, dřív než zabije další!!!! Zabít!!!! Zabít!!!!“ řičela blížící se nespočetná smečka šilenců a ryk se už odrážel od klenutí chodeb.

To vzburcovalo i oba muže.

„A hrome!“ vyhrkl Rajar a skočil na nohy. „Doporučuji odchod – a nabízím kavalírský doprovod!“ houkl na ni – a v jeho hlase byla všechna lehkost i veselí světa. Veselí odezněného smutku. Bez dalšího ji jediným hmatem popadl, zdvihl do náručí... a do rostlého kamene tesaná podlaha se pod nimi rozestoupila jak vodní hladina. Skála je vzápětí pohltila a čistě hladkým srůstem skryla, jako hlubiny čarovného jezera.

Zůstal jen vyjevený, proměněný Romín.

A přibyl dav.

Šílený, krvelačný dav.

A smrt si pro ničemu nešla a nešla. Nešla příšerně dlouho...

...

Pár mil od městských hradeb leží v kujavských lesích hájoví, které ve svých stinných houštinách ukrývá podivnou skalku. Je to vlastně menší kamenná proláklina, či větší prohlubeň, kterou drvoštěpi pojmenovali ‚Miska‘ a o které jakýsi trpasličí stopař kdysi tvrdil, že to je jediný vývřev kamenného masivu zdejšího podloží široko daleko.

Oné noci seděli na okraji Misky dva lidé. Seděli a kdyby je byl někdo viděl, byl by asi řekl, že vypadali jako párek plavců, odpočívajících na obrubě bazénku.

„Takhle ses dostal z Rybiny?“ odvážila se pínout dívka.

„Hm.“ broukl on a pečlivě jí upravoval svůj plášť na útlých ramenou. „Kdybych tam byl dobrý smrtelníky neoželel, zmýleným neodpustil a kámen nepochopil, tak bych se tam zbláznil!“ pronesl, zatímco jí dopínal límec sponou. „Nu, ale povedlo se!“ Vstal a nabízel dívce své rámě.

„A na pomstu zlým si stačilo opravdu jen počkat!“ zasmál se, ale hned zas zvažněl. „Strýčka opravdu lituju, ale...“

Zakroutila hlavou.

„Já vím.“ vzdychla „Učili mne, co to je být hříčkou Bohů!“

Chopila se ruky a vstala.